

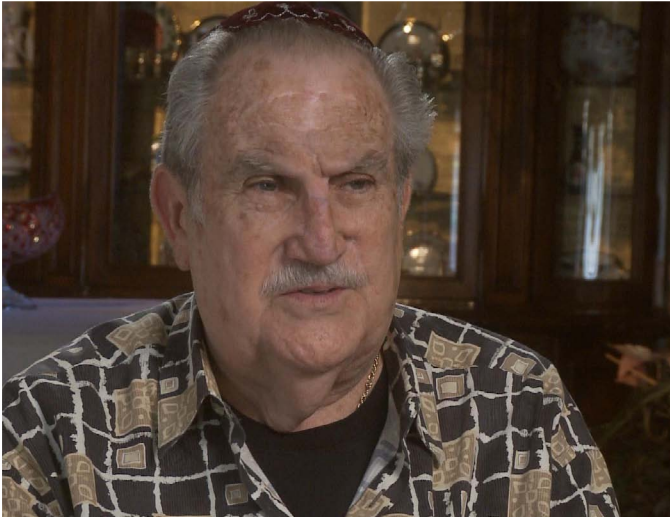
להדליק את האורות

מר לן וקסלר

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה ולדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

שמו של אבי ע"ה היה חיים מרדכי יצחק הכהן. הוא נקרא חיים מרדכי בגלל שנולד שבוע לפני פורים, ואגב הוא גם נפטר שבוע לפני פורים. הוא היגר לארצות הברית מהעיירה פוסטוב (פסטאווי) שברוסיה. יהודי העיירה היו ברובם חסידי חב"ד, ואבי הושפע עמוקות מדרכה של חסידות חב"ד.

מאז שאני זוכר את עצמי, תמיד שמעתי מאבי על אודות חב"ד. אבי היה יהודי נלהב וגאה במורשתו, והוא היה חבר בכמה וכמה בתי כנסת בלוס אנג'לס, שם גרנו. אולם, הוא לא באמת חש בנוח באף אחד מהם; הוא תמיד היה אומר לי שהזרם היחיד ביהדות שאיתו הוא מזדהה לגמרי הוא חב"ד - אך בשעתו לא היו בעיר בתי כנסת של חב"ד.

אני זוכר שאבי דיבר ביראת כבוד על האדמו"ר הקודם מליובאוויטש, רבי יוסף יצחק שניאורסאהן, ועל כמה שהוא השתוקק לראות את הרבי - אלא שהדבר היה בלתי אפשרי, משום שהוא שהה אז באירופה. ואז, בשנת ה'ש"ת (1940) הגיע האדמו"ר הריי"צ לארצות הברית. אבי שמח מאוד; הוא ממש יצא מגדרו מרוב התלהבות, והוא מיהר ליצור קשר עם משרדו של הרבי בניו יורק.

זמן קצר אחר כך הגיע ללוס אנג'לס שליח חב"ד הראשון. שמו היה הרב משה הכט. הוא הרשים אותי מאוד, שכן, למרות זקנו המלא, המגבעת השחורה שלראשו והחליפה הכהה שלבש, הוא היה אדם מודרני. אני זוכר שפעם הוא שיחק איתי בייסבול, ולפתע הוא עצר כדי להתפלל מנחה. חסידי חב"ד נוספים הגיעו גם הם אל העיר, בעיקר כדי לגייס כספים לטובת מוסדות חינוך של חב"ד - עבור ישיבת 'תומכי תמימים' ועבור בית הספר למלאכה בכפר חב"ד - תכנית חב"דית שבמסגרתה, לצד לימודי הקודש, הוכשרו התלמידים גם בלימודי מקצוע - כך שגם מי שלא יצליח למצוא משרה תורנית, יוכל להתפרנס בכבוד.

אבי כמובן תרם מכספו, וגם סייע לגייס כספים לטובת מוסדות חב"ד. אמי, שהייתה מאוד פעילה חברתית ופוליטית בקידום מטרות צדקה שונות ומטרות ציוניות, ידעה לארגן אירועי גיוס כספים. היא ידעה בדיוק איך לערוך את השולחנות, את מי להזמין, כמה לגבות, איך לשווק ולפרסם את האירוע... ובזכות הידע והניסיון שלה הצלחנו לגייס סכומי כסף נכבדים. בשנת תש"י (1950), נפטר אדמו"ר הריי"צ. אבי נעצב מאוד

כששמע על כך, והוא דאג לגבי המשכיותה ועתידה של תנועת חב"ד שנתורה כעת ללא מנהיג. האם היא תתפרק, חלילה? אחר כך שמענו שהחתן, הרב מנחם מענדל שניאורסאהן, יהיה הרבי הבא, אף שבאופן רשמי נאות לקבל על עצמו את ההנהגה רק בחלוף שנה מהסתלקותו של חמיו, אדמו"ר הריי"צ.

ידענו עליו מעט מאוד, רק שמענו שהוא צעיר ודינמי - עובדה שמאוד הרשימה אותי. התחושה הראשונית שלי הייתה - זהו האדם המתאים לדור הזה.

בשעתו, בשנת תשי"ב (1952), הייתי סטודנט בסיטי קולג' של לוס אנג'לס, והייתי די מרוחק מענייני יהדות. מלחמת קוריאה הייתה אז בעיצומה, ואבי חשש מאוד שאני אשלח לחזית, מאחר שהיה לי סיווג A1 - כלומר, כשירות מלאה לשירות צבאי - מבחינת מערך גיוס החובה לכוחות המזוינים בשעת חירום. יום אחד הוא קרא לי ואמר, "לן, אתה נוסע לבקר את קרובי המשפחה שלך מצד אמך הגרים בניו יורק, ועל הדרך תערוך שם ביקור נוסף... סידרתי עבורך פגישה עם הרבי מליובאוויטש, כדי שתקבל את ברכתו".

הייתי נרגש מאוד בדרכי לברוקלין. כאשר הגעתי למרכז חב"ד העולמי שבשדרת איסטרן פארקוויי מספר 770, ראיתי

«

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

הרשימו אותי מאוד. נוכחתי לראות שהאיש שלפניי הוא באמת משהו מיוחד. כעת הבנתי שאבי ידע עד כמה עשויה דמותו של הרבי להשפיע עלי.

לקראת סיום הפגישה ביקש הרבי דבר אחד - שכאשר אשוב הביתה, אתחיל להיות פעיל בקירוב צעירים יהודיים ליהדות. לא משנה האופן שבו אעשה זאת - בין אם באמצעות פעילויות חברתיות או דתיות - הרבי היה מעוניין שבוגרים צעירים יגלו יותר מעורבות בענייני יהדות, ובכך יהיו מחוסנים יותר בפני גל ההתבוללות. הרבי צדק מאוד - קצב ההתבוללות בקרב צעירים יהודים באווירה ששררה אז בקמפוסים היה במגמת עלייה תלולה, והסיבה היחידה שגם אני עצמי לא התבוללתי הייתה הודות לכך שבאתי מבית שומר מסורת.

שיחתנו הסתיימה, ואינני זוכר האם הוא ליווה אותי אל הדלת, או מה בדיוק קרה אחר כך - חשתי כאילו אני ממש מרחף באוויר. הייתה זו באמת תחושה מאוד מיוחדת. הפגישה ההיא עם הרבי הייתה אחת מנקודות השיא בימי חיי.

לן וקסלר (תרצ"ט-תשע"ה [1929-2015]) התגורר מאז פרישתו לגמלאות בקרלסברג, קליפורניה, שם שימש מורה ממלא מקום, והיה חבר פעיל בקהילת 'חב"ד לה קוסטה' המקומית. הוא רואיין בביתו בחודש אלול תש"ע (2010).

אנשים רבים - מעל מאה בני אדם - שהצטופפו שם והמתינו לראות את הרבי. אולם, אני עקפתי את כולם מאחר שהיה לי תור לפגישה. נאמר לי שהם באו רק כדי לראות את הרבי במבט חטוף, ללחוץ את ידו או לומר שלום - ורק לשם כך הם המתינו שם.

הוכנסתי לחדר לא גדול, ועל אף התאורה העמומה, זיהיתי לפתע שאני ניצב מול הרבי. לפגוש אותו פנים אל פנים הייתה עבורי חוויה מאוד מיוחדת. כל חיי שמעתי את אבי מהלל ומעלה על נס את חשיבותו של הרבי מליובאוויטש, והנה הוא יושב כאן ממש מולי. עצם המחשבה על כך העבירה בכל גופי צמרמורת של התרגשות.

לראשו הוא חבש מגבעת שחורה, וזקנו היה שחור מאוד, שחור פחם. הייתה לו אישיות קורנת, מעין הילה שאפפה אותו. אך המאפיין המרתק ביותר אצל הרבי היה המבט שלו. העיניים שלו היו כל כך חודרות - חשתי כאילו הוא בוחן אותי מבפנים בקרני רנטגן - אבל תחושה זו לא עוררה אצלי שום פחד, מאחר שמבטו גם שידר חמימות, וזה מאוד הרגיע אותי.

הוא שאל אותי בנוגע לאבי, ובנוגע לעיסוק הנוכחי שלי. אמרתי לו שאני לומד באוניברסיטה.

"איזה תחום אתה לומד", שאל הרבי. "מה אתה רוצה להיות?"
 אני לומד לתואר ראשון בחינוך", השבתי.
 "טוב מאוד", אמר הרבי. "גם אני למדתי באוניברסיטה."
 "איפה?"
 "בסורבון".

וואו! אוניברסיטת הסורבון בפרזי נחשבה מהטובות בעולם. מיד עלתה קרנו של הרבי בעיניי בעוד כמה דרגות. שאלתי אותו מה הוא למד שם; שיערתי שהוא יענה תיאולוגיה, או משהו בסגנון.

"התחום שלי היה הנדסת חשמל", ענה הרבי, והוסיף מיד, "אבל אני מעדיף להדליק את האור בנשמותיהם של אנשים".
 אני זוכר את המילים הללו בבירור, ואזכור אותן עד יומי האחרון.

הרבי המשיך והסביר שלכל יהודי יש נשמה אלוקית, שהיא כמו ניצוץ או להבת קבע; והניצוץ הזה לעולם לא דועך, הלהבה הזו לעולם לא נכבית - אפילו כאשר יהודי סוטה מן הדרך ומתרחק מאורח החיים היהודי. לכן, הדרך לשוב ולקרב אדם כזה, הוא על ידי הגברת הניצוץ, ללבנות ולהלהיט אותו עד שיהפוך לשלהבת מאירה.

הרבי הסביר שזו השאיפה שלו - להאיר את החיים היהודיים באמצעות הנשמה היהודית, על ידי העצמת וליבוי אש התמיד היוקדת בקרבה.

גישתו של הרבי הדהימה אותי! בתור איש צעיר ונלהב, דבריו

השבוע לפני:

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

< תשי"ט (1959) — הרבי הזכיר בשיחה את הנוהג המקובל שכאשר הורים מרגישים שחסר אצלם בעניין מסויים, הם ישתדלו ויתאמצו שאצל ילדיהם לא יחסר עניין זה. אולם, מאחר שאיש אינו מושלם, ואצל כולם חסר משהו הן בגשמיות והן ברוחניות - הרי התחום שבו יבחרו ההורים להשקיע את מירב המאמצים לשיפור מצבם של ילדיהם תלוי בסדר העדיפויות האישי שלהם: אם את עיקר הדגש הם ישימו על כך שילדיהם יגדלו להיות רוחניים, טהורים וטובים יותר, ומסורים לתורה ולמצוות יותר מהם, הרי זה משקף את השאיפה שלהם עצמם לצמיחה רוחנית. הרבי מסיק מכך, שזהו אחד ההסברים לחובת החינוך המוטלת על ההורים, אף שילדיהם למעשה פטורים מקיום מצוות כל עוד לא הגיעו לגיל מצוות.¹ " בשבט

1 תורת מנחם, כרך כה, עמ' 34

מוחפס זמופץ באה"ק ע"י צעירי אמרת חב"ד / המרכז לעזרי שליחות טל' 1777-03-373

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.
 לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

הכוח לחבר באמת! העולם זקוק לך ולתפילין שלך: הצטרף כעת Tefillinwrapp.com

בסיוע חברי THE JEM FOUNDATION ואתה תצוה... להעלות נר תמיד